

CHƯƠNG CHÍN

MỐI TÌNH GIẤU KÍN TRONG TIM

Đã hơn ba tuần nay Duy Quang lưu ý sự vắng mặt của Thu Vân nơi giáo đường.

Mười năm qua, kể từ buổi chiều chàng vô tình cứu nàng khỏi cái chết tự tử nơi bờ sông Saigon, nàng trở thành tín đồ thật ngoan đạo của chàng. Gần như mỗi buổi chiều, sau giờ làm việc, nàng ghé nhà thờ cầu nguyện trước khi về nhà và mỗi Chúa Nhật nàng đều tham dự thánh lễ.

Mười năm qua nếu nàng là một tín hữu tốt, thì chàng là một linh mục gương mẫu, giàu lòng bác ái.

Trong cuộc sống hàng ngày của Thu Vân, Duy Quang đều theo dõi để giúp đỡ và khuyên bảo những ý kiến hay. Chàng cũng là người an ủi vỗ về mỗi khi nàng buồn khổ.

Hơn nữa, chàng còn là cha đỡ đầu của Vân Trường. Chàng đã làm bốn phận như cha ruột nó: thương yêu, giáo dục, giúp đỡ về mọi phương diện từ tinh thần đến việc học.

Cho nên cuộc đời của Thu Vân với Vân Trường cũng là cuộc đời của Duy Quang.

Nếu giáo đường và lời Chúa là thức ăn để nuôi dưỡng Thu Vân, thì những lời an ủi của Duy Quang là giòng nước mát giúp nàng sống còn.

Nàng và con nàng đã sống nhờ thức ăn và nước uống thần linh ấy. Mười năm qua chàng làm người mục đồng chăn giữ con chiên khốn khổ bơ vơ đó và hàng ngày đem thức ăn nước uống nuôi dưỡng nó.

Đương nhiên đối với người mục đồng, bầy chiên là lẽ sống, là nguồn vui của họ. Không có chúng đời họ vô cùng tẻ nhạt, đồng cỏ xanh mướt đối với họ không cần nữa, mà trời quang gió mát cũng chẳng làm cho họ cảm khái.

Tâm trạng ấy chính là tâm trạng của Duy Quang mấy tuần nay. Sự vắng mặt lâu dài của Thu Vân khiến chàng cảm nghe thiếu thốn và lòng buồn hiu quạnh, y như người mục đồng đứng bơ vơ giữa cánh đồng hoang không tìm thấy con chiên yêu quý của mình.

Chàng tự hỏi: Vì sao Thu Vân không có mặt ở giáo đường? Phải chăng có sự thay đổi trong đời nàng? Phải chăng chồng nàng đã trở về? Vì sao Vân Trường cũng bất tâm? Hay là cả hay gặp tai nạn hoặc đau bệnh?

Câu hỏi sau cùng khiến Duy Quang không còn bình tĩnh. Chàng đang hành lễ trước thánh đường, hai bên hàng ghế có vô số người ngồi, mà chàng có cảm tưởng như đang đứng giữa đồng hoang, bốn bề gió lạnh.

Chàng bỗng lo sợ con chiên bé nhỏ yếu đuối của chàng đang đi lạc, có thể nó chết mất vì bảo tố phong ba...

Không chần chờ được nữa, chàng vội vàng chấm dứt cuộc thánh lễ và lẩn vào phòng trong cởi bộ áo lễ, mặc áo đen chạy nhanh ra đường.

Một taxi chạy trờ tới đúng lúc, Duy Quang lên xe hỏi người tài xế chạy gấp đến ngã tư đường Duy Tân và Phan Thanh Giản. Lúc xe đến nơi chàng mới nhớ là quên lấy theo cái ví tiền chàng để trong túi áo veste, khi nãy vì hồi hả đi mà quên mang theo.

Người tài xế thấy bộ điệu của chàng, đoán biết chàng không có tiền nên nói:

-Cha không phải trả tiền, nếu quên mang theo.

Duy Quang ngượng ngịu nói:

-Nếu bác tài không phiền, lúc nào có dịp chạy qua nhà thờ, nhớ đến tìm tôi, tôi sẽ thanh toán tiền xe hôm nay. Tên tôi là Duy Quang.

Người tài xế cười vui vẻ:

-Xin Cha an lòng. Hôm nào tôi sẽ ghé nhà thờ tìm Cha nhờ giải tội, kể như là thanh toán tiền xe hôm nay. Tôi cũng theo Thiên Chúa giáo Cha à.

Duy Quang mừng rỡ nói cảm ơn , rồi bước nhanh đến cổng rào nhà Thu Vân. Cửa rào không khóa, chàng mở cửa đi vào sân cố ý nện gót giày thật mạnh để trong nhà biết có khách, chắc chắn Vân Trường sẽ chạy ra đón chàng như thường lệ.

Nào ngờ trong nhà vẫn yên lặng như tờ. Chàng bấm chuông đứng chờ, chợt thấy cửa nhà mở hé hé, chàng lộ mặt vào trong gọi:

-Thu Vân, cô có trong nhà chứ?

Không nghe trả lời, chàng gọi lần thứ hai:

-Vân Trường!

Bỗng có tiếng yếu ớt từ phòng ngủ vang ra:

-Ai đó? Có việc chi?

Duy Quang bước vào nhà, hỏi:

-Thu Vân? Phải cô đó không? Cô đau chẳng? Duy Quang đây.

-Cha đó à ? Xin lỗi, con không thể...

Giọng nàng nhỏ xíu như không đủ sức phát ra âm thanh. Duy Quang lo lắng:

-Cô đau nặng lắm sao? Tôi có thể vào trong thăm cô chứ?

-Để con ra ngoài...Mời Cha...

Nghe nàng nói, Duy Quang ngồi xuống ghé nơi phòng khách. Thành linh bên trong vang lên tiếng « huych », không chần chừ Duy Quang phóng nhanh vào buồng. Thu Vân té ngã cạnh giường, đang gắng sức ngồi dậy.

Vừa trông thấy nàng, Duy Quang hốt hoảng kêu lên :

-Chúa ôi ! Cô sao vậy ?

Chàng đỡ nàng nằm lên giường. Thu Vân nói giọng thều thào :

-Xin lỗi Cha, con yếu quá không đi nổi...ra bên ngoài để tiếp Cha.

Mặt nàng tái xanh, đôi môi nhợt nhạt, hình vóc gầy gò...Nàng xơ xác không khác gì con chiên nằm thoi thóp trên cánh đồng hoang !

Duy Quang thương xót lắm, muốn gập mình xuống ôm chiên vào lòng, chuyền hơi ấm cho nó, chuyền sinh lực cho nó và đôi tay dịu dàng chàng muốn ve vuốt trên những vết đau của nó...

Nhưng chàng không làm được điều mình muốn, sẽ kéo chăn đắp cho nàng, dịu dàng hỏi :

-Vì sao cô ra nông nổi này ? Cô đau bệnh gì ?

Thu vân rung rung nước mắt :

-Vân Long chết rồi Cha à.

-Hả ? Cô nói sao ?

-Vân Long đã chết ! Bọn Cộng Sản đã giết nó ! Cha nó đã giết nó! Nó chết đã một tháng nay rồi.

Nàng nói xong hai hàng nước mắt đổ dài xuống má. Duy Quang đứng lặng một lúc mới nói bằng giọng trầm buồn :

-Phải rồi ! Phải có nguyên cớ trầm trọng thế ấy mới làm thân thể cô tàn hại như vậy.

Giọng chàng vụt đổi âm thanh cao vọt như tiếng chuông thánh đường :

-Can đảm lên Thu Vân ! Một lần nữa tôi mong cô có can đảm vượt qua khỏi khoảng đường chong gai của đời mình.

Sau câu nói chàng nhắm mắt lại, ngẩng mặt lên trời lâm râm khẩn :

-Lạy Cha là Đấng toàn năng từ ái, xin Cha hãy ở cùng Thu Vân, ban cho nàng nhiều can đảm và nghị lực để vượt qua nỗi khốn khổ của đời.

Sau lời cầu nguyện, chàng kéo ghế ngồi bên cạnh giường, nghẹn ngào một lúc mới hỏi :

-Vân Long chết trong trường hợp nào?

-Pháo kích Cộng Sản bắn vào trường học, giữa lúc học trò đang học.

-Chúa ôi! Sao có thể như thế được?

Mặt chàng nhăn nhó đau đớn khi nói. Thu Vân sụt sùi kể:

-Nó chết hơn ba tuần nay rồi. Hai ngày sau khi chôn cất nó con nhận được thư của Thy báo tin đang hoạt động trong

vùng, hẹn sẽ quá ghé qua nhà thăm con. Con đoán rằng những trái bom ấy do Thy và đồng bọn bắn vào. Con uất hận chồng và không muốn gặp hắn nên lập tức cùng Vân Trường trở về Saigon ngay. Phần tức giận chồng, phần đau đớn về cái chết của Vân Long, con đau bệnh mấy tuần nay.

Vì nàng nói hơi lâu, lại với nỗi cảm xúc, hơi sức không còn, âm thanh mỗi lúc một nhỏ.

Duy Quang xót xa bảo:

-Cô nên nằm nghỉ, đừng nhớ đến việc đau buồn đó nữa.

-Con ước muốn được tỏ bày nỗi khổ với Cha cho vơi những uất ức trong lòng.

-Nhưng cô nên nghỉ một lúc. Tôi rót trà cho cô uống nhé ?

Nàng gật đầu. Chàng với tay lấy bình trà trên bàn nhỏ cạnh giường rót ra, chùng thấy trà quá nguội, chàng đứng lên nói :

-Để tôi vào bếp đun nước sôi làm trà nóng cho cô. Trà này nguội quá rồi !

Thu Vân cảm động :

-Cha cứ phải cực nhọc vì con, con áy náy lắm !

Duy Quang đang đi vụt đứng khựng lại, quay mặt nhìn nàng nói :

-Mấy tuần qua cô vắng mặt ở nhà thờ, tôi xón xang lo âu. Cô đau mà tại sao không bảo Vân trường báo tin cho tôi biết ?

-Con không muốn làm phiền Cha.

-Cô sợ làm phiền tôi, nhưng để tôi lo lắng không yên, cô đáng trách không ?

Nước mắt Thu Vân tuôn ra. Duy Quang quay gót trở lại, nhỏ nhẹ :

-Đừng khóc nữa ! Tôi van cô ! Từ đây hễ có điều gì xảy ra, cô nên cho tôi biết. Cô hứa vâng lời tôi chứ ?

-Thưa vâng.

Chàng đi vào bếp một lúc trở ra với bình trà nóng. Chàng đỡ nàng ngồi tựa lưng nơi thành giuờng, rồi rót trà ra tách trao cho nàng.

Nàng nhận tách trà, lòng xúc động. Duy Quang ngồi một bên sắc mặt rầu rĩ. Bỗng chàng như nhớ ra điều gì, kêu lên :

-Vân Trường đâu ? Hôm nay Chúa Nhật nó đâu phải đi học ?

-Nó đi chợ. Từ khi con đau, mọi việc trong nhà nó làm hết.

-Tội nghiệp thằng nhỏ.

Trà nóng, nàng uống từng ngụm nhỏ. Duy Quang nhìn thấy đôi tay gầy yếu của nàng cầm tách trà, dạ xót xa, mặt buồn thiu, hỏi :

-Cô đã đi bác sĩ chưa ? Có uống thuốc gì không ?

-Con vì nổi đau thương và lòng uất hận mà mất ngủ, không ăn, thân xác kiệt quệ, chớ đâu có đau bệnh gì mà phải đi bác sĩ ?

Duy Quang lắc đầu thở ra :

-Tại sao cô muốn hành hạ thân xác cô như thế ? Cô có biết hình hài cô tiêu tụy lắm không ? Chẳng lẽ cô muốn nằm hoai một chỗ chờ ngày chết à ? Bệnh gì bác sĩ cũng giúp được. Trong lòng cô khôn khổ, tinh thần căng thẳng, cần bác sĩ cho thuốc trấn an lấy lại tinh thần, mới có thể ăn ngủ bình thường chứ ?

Nàng cúi mặt lặng thinh. Chàng nhìn nàng một lúc hỏi:

-Bức thư Thy nói gì?

-Bức thư con để trên bàn trang điểm kia. Cha hãy lấy đọc thì sẽ hiểu tại sao con uất tức đến sinh bệnh.

Duy Quang đưa mắt nhìn lên bàn trang điểm , thấy một bì thư xấu xí cũ kỹ như từ mấy chục năm xưa. Thư không dán tem, cũng không đóng dấu cục bưu điện, hẳn là thư gửi người cầm tay đem tới.

Chàng bước tới lấy thư bóc ra. Tờ giấy bên trong nhàu nát dơ bẩn, giấy trắng đã ngả màu vàng, mực viết lem nhem, chỗ đậm, chỗ lợt.

Xem thế cũng biết đời sống của Thy thiếu thốn mọi thứ, từ giấy mực phải xài những thứ cũ kỹ đáng vứt đi.

Dĩ nhiên thư đề ngày viết cách đây một tháng.

Thư viết như vậy:

Hơn mười năm qua anh không tin tức cho em, vì anh được cao cấp gửi ra miền Bắc học khóa huấn luyện của bác Hồ.

Tim óc anh ngày nay không bằng máu thịt của cha mẹ tạo thành, mà đúc bằng tinh hoa của hai thánh tổ Mác Lê.

Giòng máu yếu hèn của anh và các bạn đồng chí đã được Bác Hồ lọc rửa để chúng anh trở thành siêu nhân, không giống loài người. Nhờ ơn Bác chúng anh trở thành bất tử, không cần ăn, không cần mặc, không cần ngủ...Lớp da bọc xương của chúng anh dẻo hơn chì, tim gan chúng anh cứng hơn sắt. Chúng anh không khác gì những con người đúc bằng kim khí của đế quốc đàn anh vĩ đại Sô Viết, tức là súng bắn không chết. Chúng anh trường sinh bất tử đó em.

Với con người hoàn toàn đổi mới, Bác và Đảng rất tin tưởng và hãnh diện gửi chúng anh trở lại miền Nam để thanh trừng đám con dân Mỹ Ngụy. Chúng anh sẽ tiêu diệt dân Ngụy từ trẻ đến già, để bọn cầm đầu Ngụy không còn chỗ dựa phải đầu hàng Bác và Đảng.

Chắc em đã thấy những thành tích vĩ đại của chúng anh từ mấy năm qua? Từ Thủ Đô đến các tỉnh, đâu đâu dân Ngụy cũng sống trong phập phồng lo sợ, bất an, vì những quả pháo kích của chúng anh bắn vào thành phố.

Một ngày gần đây dân Ngụy chết hết, chúng anh sẽ trở về cùng con cháu bác Hồ tạo lập thiên đường trên quê hương yêu dấu của chúng ta.

Ngày ấy không xa đâu em. Mong em mãi mãi trung thành chờ đợi anh.

Hôn em. Lê Thy.

Đọc xong bức thư, Duy Quang thở dài nói:

-Tội nghiệp! Quả là những con người đáng thương!

Câu nói của Duy Quang khiến Thu Vân giận dữ:

-Bọn hung tàn ác quỷ như thế mà Cha còn tội nghiệp được sao? Cha tội nghiệp họ, vậy những người dân chết vì họ Cha nghĩ sao?

-Thu Vân! Họ là những con người u mê, ngu muội, mất cả khôn ngoan, lý trí và tình cảm. Hồ Chí Minh và Đảng Cộng Sản ở Hà Nội đã diệt cái nhân trong người họ. Đúng như chồng cô đã nói: “Hắn không còn là con người nữa!”. Một người mà không còn bản chất con người như Thượng Đế ban cho thì thật là bi đát. Cô nên tha thứ cho hắn!

Thêm một lần nữa Duy Quang gỡ tội cho Thy, song lần này không giống như những lần trước, nói xong câu ấy chàng biết mình đã dối gạt mình.

Sự thật trong lòng đang oán giận Thy cùng cực. Sự oán giận ấy không những chỉ do những việc làm tàn ác của Thy và đồng bọn đã hãm hại đồng bào, giết chết Vân Long, mà nguyên nhân chính là Thy đã làm khổ cả đời Thu Vân, một tín đồ yêu quý của chàng, lại còn buộc nàng phải trung thành chờ đợi.

Hắn là một thằng chồng vừa ngu vừa ích kỷ, dù chàng có tấm lòng vị tha của một kẻ tu hành cũng không thể không oán ghét Thy.

Từ lòng oán ghét này chàng chợt nhận ra cuộc đời của Thu Vân đã nằm trọn trong tim chàng từ lâu. Sự qua lại thân thiết giữa chàng và nàng trong mười năm đã tạo nên một thứ tình yêu, không hoàn toàn giống như tình giữa nam nữ. Bởi thế tình này không có những đòi hỏi của xác thịt, nhưng nó ràng buộc cuộc đời của hai người.

Cũng có thể nói đó là tình của người chăn chiên đối với con chiên hiền lành bé bỏng của mình. Nàng là cuộc đời, là nguồn vui, là lẽ sống của chàng. Nàng khôn khổ đau thương thế nào, chàng khôn khổ đau thương thế ấy.

Cho nên buông lời gỡ tội cho Thy xong, Duy Quang cảm thấy khó chịu, y như chính mình vừa lấy roi quất vào thân xác mình một cái đánh thật đau, khiến chàng xây xẩm ngời phệt xuống ghế, bức thư của Thy trên tay buông rơi xuống đất.

Thu Vân im lặng nhìn chàng...

Nàng thừa biết người tu hành có lòng vị tha vô lượng, nên Cha Duy Quang khuyên nàng thứ tội cho Thy là lẽ đương nhiên.

Nàng không nên oán hận chồng nữa!

Sự thật Thy đáng thương, đáng được tha thứ hay không, trong lúc này nàng không phán xét được; song nàng vốn là con người bản chất hiền lành, không có ý niệm chống đối lời của người nàng kính trọng thương yêu, nên trân trọng vâng theo.

Vả chẳng, gương mặt từ ái và giọng nói đầm ấm của Cha như xoa dịu những đau thương trong lòng nàng, làm bao oán hờn chứa chất trong người đã tiêu tan, cơn đau như không còn nữa!

Hơn ba tuần qua nàng nằm liệt trên giường như kẻ sắp chết, thế mà sự hiện diện của Duy Quang nơi này chỉ một thời gian ngắn, đã làm cho cơ thể nàng phục hồi sinh lực.

Thật là lạ lùng!

Phải chăng ở Cha có quyền phép nhiệm màu của Chúa? Hay là Cha là hiện thân của Đức Thánh Linh từ Trời hiện xuống để cứu giúp nàng?

Nắng bên ngoài tràn ngập vào khung cửa sổ khiến Thu Vân có cảm tưởng như hào quang từ Thiên thượng rọi xuống.

Nàng rùng động, ngẩng mặt trông lên...bắt gặp Duy Quang đang nhìn mình bằng ánh mắt xót xa thương cảm. Nàng bồi hồi xúc động, nước mắt ứa ra...Cả hai im lặng nhìn

nhau...dường như muôn lời thầm kín cũng phát ra theo ánh mắt, mà những lời đó chắc chắn cả hai không dám hé môi để phát ra âm thanh!

Một lúc thật lâu, Duy Quang gọi khẽ:

-Thu Vân!

-Vâng, thưa Cha?

-Sinh mạng của cô liên hệ đến lẽ sống của nhiều người, thì chớ nên để lòng âu sầu uất hận mà hủy hại thân xác.

Nàng bật khóc thành tiếng.

Nàng khóc mà không biết vì sao mình khóc? Có điều nàng biết chắc những giọt lệ này không vì Thy hay vì những nỗi khổ trong đời.

Duy Quang cứ để tự nhiên cho nàng khóc.

Lòng chàng rối bời giữa mối thương tâm và con đường đạo hạnh. Chàng muốn đưa hai tay nắm Thu Vân, đưa nàng khỏi vũng lầy đầy rắn rít ghê tởm đó, nhưng đời chàng đã trót hiến dâng cho Chúa, chàng thuộc về giáo hội, thuộc về đại chúng giáo hữu...

Đời chàng không thuộc về chàng nữa, chàng không thể sống cho mình, cho con tim mình!

Có tiếng nói tha thiết trong lòng chàng:

“Thu Vân em ơi, anh yêu em! Anh chắc em cũng hiểu rõ lòng anh, và chắc em cũng biết đời anh không thuộc về anh nữa. Anh đau xót trước những đau thương của em mà không thể làm gì cho em! Anh bất lực trước hoàn cảnh của chúng mình! Thôi thì chúng ta mỗi người cố gắng đi nốt con đường của chúng mình. Hai con đường dù không trùng nhau, nhưng lúc nào anh cũng bên cạnh em, che chở cho em.

Chàng gục đầu chua xót nghĩ rằng: Hai con đường định mệnh đi song song cho đến chết chẳng bao giờ trùng hợp, thì tình yêu này trọn đời phải giấu kín trong tim!

-Mẹ ơi, con đã về đây mẹ.

Tiếng kêu của Vân Trường từ ngoài ngõ vang lên, gọi Duy Quang và Thu Vân trở về với thực tại.

Chàng mừng rỡ chạy ra ngoài đón Vân Trường, ôm nó vào lòng, hôn trên trán nó, hỏi giọng thương yêu:

-Mẹ đau, con cực lắm phải không?

Vân Trường gật đầu, rồi bỗng lắc đầu nói:

-Con thương mẹ! Con không cực đâu! Con chỉ lo lắng cho mẹ.

-Con ngoan lắm! Con muốn Cha thương gì?

Vân Trường không đáp lời ngay, cắn môi suy nghĩ... Một lúc đưa mắt nhìn Cha Duy Quang, hậm hực nói:

-Bọn Cộng Sản giết chết anh con, làm mẹ con đau bệnh. Cha ơi, Cha xin Chúa giết hết bọn chúng đi Cha!

Duy Quang nhìn sững thẳng bé...Trong ánh mắt của nó chàng thấy có niềm đau và nỗi hận thù.

Tội nghiệp trẻ thơ trong xã hội này, sớm nhận niềm đau và sớm kết hận thù! Lòng chàng chột dâng lên niềm chua xót đón đau, thương cho quê hương, thương cho dân tộc.

Không nghe chàng hứa hẹn lời cầu xin của nó, Vân Trường lập lại:

-Cha! Cha xin Chúa giết chết bọn Cộng Sản, trả thù cho anh con, nghe Cha?

Duy Quang đặt Vân Trường ngồi trên đùi mình, ngọt ngào bảo:

-Con nè, kẻ nào làm tội khi chết xuống địa ngục bị quỷ Satan hành hạ. Còn người hiền lành khi chết được về Thiên Đường của Chúa. Như anh con hiện giờ đang sống bên Chúa, con đừng buồn nữa, đừng oán hận Cộng Sản nữa.

Vân Trường nghe nói anh mình hiện sống trên Thiên Đường với Chúa, mừng rỡ lên mặt, nỗi hận thù đã tan biến. Gương mặt của nó là hình ảnh của mẹ nó, một gương mặt đẹp tinh khiết, không chứa chất hận thù.

Bỗng dưng Vân Trường nhìn xoáy vào mắt Duy Quang, hỏi:

-Làm sao Cha biết được anh con hiện ở Thiên Đường?

-Chúa nói.

Vân Trường trở mắt nửa tin nửa ngờ, hỏi gặng:

-Chúa nói với Cha?

-Chúa nói với tất cả mọi người.

-Bao giờ?

-Bao giờ Chúa cũng nói: Hễ người tốt được về nước Thiên Đường của Chúa. Trong Thánh kinh, các Thánh đều có chép lời Chúa nói như vậy.

Thỏa mãn câu trả lời của Duy Quang, Vân Trường nhào khỏi lòng chàng, chạy vào buồng mẹ, nhưng không quên xách theo giỏ thức ăn.

Từ nãy giờ Thu Vân lắng tai nghe câu chuyện giữa Duy Quang với Vân Trường, nên vừa thấy con chạy vào, Thu Vân ngồi dậy dang hai tay đón con.

Vân Trường chạy tới ôm mẹ, giọng mừng rỡ:

-Mẹ à, Cha bảo anh con hiện đang sung sướng lắm, đang sống với Chúa ở Thiên Đường.

-Cha nói đúng lắm!

-Mẹ có mừng không mẹ?

-Đương nhiên là mẹ mừng lắm chứ?

Nàng đáp mà đôi mắt ửng đỏ như muốn khóc, sợ con trông thấy nàng gượng mỉm cười. Vân Trường chợt thấy mẹ ngồi, vẻ mặt tươi cười, mừng rỡ hỏi:

-Ừa, mẹ hết bệnh rồi phải không mẹ?

-Ừ, mẹ hết bệnh.

Thằng bé nhảy dựng, reo lên:

-Vui quá! Mẹ đã hết bệnh. À, nhờ đâu mẹ hết bệnh vậy ?

-Nhờ Cha vừa cầu nguyện Chúa cho mẹ hết bệnh.

Sau câu nói, Thu Vân nhìn thấy Duy Quang hiện trước cửa buồng, ánh mắt thật vui nhìn hai mẹ con nàng.

Không hiểu sao Thu Vân cảm thấy lúng túng và bối rối vì gian phòng chật hẹp, không thơm mát và nàng trong trạng thái người bệnh hốc hác bơ phờ, nên hổ thẹn cúi mặt không dám nhìn lên.

Thật là kỳ ! Khi này Cha từ trong phòng này đi ra, mà bây giờ trở vào nàng có cảm tưởng như người đàn ông nào khác lạ, trái tim vụt đánh thành thịch.

Nàng không hiểu lý do vì sao? Phải chăng tâm tình nàng đã đổi khác trong khoảnh khắc đó ?

Cũng may Duy Quang không ở lại lâu. Chàng trở vào để nói giã từ.

-Tôi về đây. Mong cô không quên lời khuyên bảo của tôi.

-Thưa vâng! Xin Cha an lòng.

-Ngày mai tôi sẽ gửi bác sĩ tới thăm bệnh cô.

-Cám ơn Cha.

Chàng ngoắc Vân Trường lại gần, hôn trên trán nó cái hôn thật từ ái:

-Con yêu quý của Cha, để rồi Cha sẽ có quà cho con.

Vân Trường sung sướng cười lên mắt. Thu Vân bảo con:

-Con hãy đưa Cha ra đường, đón taxi cho Cha nhé?

-Dạ, thưa mẹ.

Thằng bé nắm tay Duy Quang ra cửa.

Chàng quay lưng đi mà tim xao động, vì biết có đôi mắt đẹp trông theo.

***